

Дата першого надходження статті: 12 січня 2026 р.
Дата прийняття до друку статті після рецензування: 03 березня 2026 р.
Дата оприлюднення статті: 28 травня 2026 р.

DOI: [https://doi.org/10.31891/2308-4081/2026-16\(1\)-10](https://doi.org/10.31891/2308-4081/2026-16(1)-10)

Кандидат педагогічних наук **ДМИТРО БІДЮК**
Хмельницький національний університет, Україна
E-mail: biduk.de@ukr.net
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3086-5411>

КИТАЙСЬКА МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ВИЩОЇ ХОРЕОГРАФІЧНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ

АНОТАЦІЯ

Стаття присвячена комплексному аналізу ключових характеристик китайської моделі розвитку системи вищої хореографічно-педагогічної освіти в контексті сучасних трансформацій освітньо-мистецького простору. З'ясовано, що система хореографічно-педагогічної освіти в Китаї характеризується інтеграцією національних культурних традицій із глобальними освітніми тенденціями, що забезпечує її динамічний розвиток і адаптивність. Проаналізовано провідні тенденції розвитку хореографічно-педагогічної освіти в Китаї. Встановлено, що вона вирізняється глибоким зв'язком із традиційними мистецькими практиками, філософським підґрунтям педагогічної освіти, орієнтацією на національні традиції та інтеграцією мистецької її педагогічної підготовки майбутніх фахівців.

Розкрито концептуальні та організаційно-педагогічні засади підготовки майбутніх педагогів-хореографів, що ґрунтуються на поєднанні традиційних культурних практик і сучасних освітніх інновацій. Особливу увагу приділено філософсько-педагогічним засадам китайської моделі, які базуються на ідеях гармонійного розвитку особистості, поєднанні емоційного та раціонального компонентів у навчанні, а також формуванні професійної ідентичності майбутніх педагогів-хореографів.

Окреслено специфіку функціонування системи вищої хореографічно-педагогічної освіти Китаю як складника державної культурної політики, орієнтованої на збереження національної спадщини та інтеграцію у глобальний освітній простір. Проаналізовано сучасні тенденції модернізації, зокрема переосмислення ролі викладача як фасилітатора навчання, посилення студентоцентрованого підходу, впровадження рефлексивних і конструктивістських моделей навчання. Наголошено, що зазначені особливості сприяють формуванню цілісної системи підготовки фахівців, здатних до творчої самореалізації, педагогічної діяльності та міжкультурної взаємодії.

Ключові слова: хореографічно-педагогічна освіта, Китай, модель, система освіти, педагогіка танцю, педагог-хореограф, тенденції, професійна підготовка, студентоцентроване навчання, міждисциплінарний підхід.

CHINESE MODEL FOR THE DEVELOPMENT OF HIGHER DANCE EDUCATION

The article provides a comprehensive analysis of the key characteristics of the Chinese model of higher dance education in the context of contemporary transformations in

the educational and art space. It is established that the Chinese higher dance education system is characterized by the integration of national cultural traditions with global educational trends, which ensures its dynamism and adaptability. The main trends in the development of dance education in China are analyzed. It is determined that this model is distinguished by a strong connection with traditional artistic practices, a philosophical foundation of education, an orientation toward national traditions, and the integration of arts and pedagogical training.

The conceptual and pedagogical foundations for future dance educators' training are revealed, based on the combination of traditional cultural practices and modern educational innovations. Particular attention is paid to the philosophical and pedagogical principles of the Chinese model, which are grounded in the ideas of harmonious personal development, the combination of emotional and rational components in learning, and the development of professional identity of future dance educators.

The specifics of the functioning of Chinese higher dance education are outlined as part of state cultural policy aimed at preserving national heritage and integrating into the global educational space. Contemporary modernization trends are analyzed, including the reconsidering of the dance teacher's role as a facilitator of learning, the strengthening of student-centered approaches, the development of professional identity of future specialists, and the implementation of reflective and constructivist learning models. It is emphasized that these features contribute to the development of a holistic system for training specialists in dance art who are capable of creative self-realization, pedagogical activity, and intercultural interaction.

Keywords: *dance education, China, higher education model, education system, dance pedagogy, dance educator, trends, professional training, student-centered learning, interdisciplinary approach.*

ВСТУП

Сучасні трансформації у сфері мистецької освіти зумовлюють посилення інтересу до вивчення зарубіжного досвіду підготовки педагогів-хореографів, зокрема в країнах Азії, де сформувалися унікальні освітні моделі, що поєднують багатовікові культурні традиції та інноваційні педагогічні підходи. Китай у цьому контексті демонструє високий рівень інтеграції національної культурної спадщини в систему вищої освіти, що підкреслює його значущість для порівняльно-педагогічних досліджень. Доцільність звернення до китайської моделі розвитку вищої хореографічно-педагогічної освіти зумовлена необхідністю осмислення глобальних змін у світовому мистецько-освітньому просторі, які характеризуються поєднанням традиційних культурних практик із сучасними інноваційними педагогічними стратегіями. В умовах посилення міжнародної академічної мобільності та інтеграційних процесів актуалізується потреба в аналізі ефективних моделей підготовки фахівців, здатних інтегрувати виконавську, педагогічну та культурологічну та інші компетентності.

Водночас процеси модернізації хореографічно-педагогічної освіти, забезпечення балансу між змістом підготовки та практичними потребами галузі, переосмислення ролі викладача, а також формування професійної ідентичності майбутніх педагогів-хореографів потребують системного наукового аналізу та узагальнення. Отже, вивчення китайського досвіду дає змогу не лише виявити ефективні практики підготовки педагогів-хореографів, а й окреслити можливості їх адаптації в умовах реформування мистецької освіти в Україні.

МЕТА ДОСЛІДЖЕННЯ

Мета статті полягає у теоретичному обґрунтуванні особливостей розвитку китайської моделі системи вищої хореографічно-педагогічної освіти.

ТЕОРЕТИЧНА ОСНОВА ТА МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Проблеми розвитку хореографічно-педагогічної освіти в країнах Азії розглядаються у працях зарубіжних і вітчизняних дослідників у межах мистецької педагогіки, психопедагогіки, культурології та компаративістики. Дослідження зосереджені на трансформації моделей підготовки фахівців, цифровізації освітнього процесу, модернізації змісту навчання, розвитку культурної грамотності та інтернаціоналізації мистецької освіти. Зокрема, Wenlun & Chen (2022) акцентують на зміні парадигми підготовки педагогів-хореографів у контексті цифрової трансформації («Internet +») та ролі нових медіа в розвитку танцювального мистецтва, що зумовлює необхідність інтеграції інформаційно-комунікаційних технологій у освітній процес. Дослідники Zhang (2021) та Gao (2016) розглядають проблеми реформування системи вищої хореографічно-педагогічної освіти в Китаї, наголошуючи на потребі підвищення якості професійної підготовки відповідно до сучасних суспільних вимог. Окремий напрям становлять дослідження історико-порівняльного характеру (Jin & Martin, 2019; Jin & Snook, 2022), у яких підкреслюється вплив глобалізаційних процесів на зміст і організацію хореографічно-педагогічної освіти та необхідність поєднання національних традицій із міжнародними освітніми стандартами. Значна увага приділяється також питанням педагогіки танцю та професійної підготовки викладачів (Jin, 2017; Li, 2025; Zhu, 2009), де акцент робиться на розвитку педагогічної рефлексії, майстерності та автономії здобувачів освіти.

У контексті сучасних освітніх трансформацій науковці Rowe et al. (2020) досліджують взаємозв'язок освітньої політики та педагогічної практики, підкреслюючи поєднання інноваційних тенденцій із елементами інституційного контролю. Наукові пошуки Zhou (2020) та Ding & Cai (2024) висвітлюють проблеми оновлення змісту освітніх програм, формування культурної грамотності та посилення гуманітарної складової хореографічної підготовки.

Узагальнення наукових підходів показало, що китайська модель вищої хореографічно-педагогічної освіти характеризується міждисциплінарністю та практичною спрямованістю з акцентом на педагогічну підготовку, фізичний розвиток і виконавську майстерність. Водночас у науковому дискурсі недостатньо представлені дослідження, присвячені індивідуальному, психофізіологічному та особистісному розвитку майбутніх педагогів-хореографів, а також інтеграції філософських засад у хореографічно-педагогічну підготовку. Сучасні наукові праці переважно фокусуються на організаційно-структурних та реформаторських аспектах освіти, тоді як питання цілісного поєднання педагогіки, філософії і мистецької практики залишаються недостатньо розробленими, що зумовлює актуальність подальших досліджень у цій сфері.

Для реалізації поставленої мети використано комплекс взаємопов'язаних *методів*: бібліографічний аналіз, порівняння й узагальнення для виявлення особливостей розвитку системи вищої хореографічно-педагогічної освіти в Китаї.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Філософія хореографічно-педагогічної освіти Китаю формувалася на перетині традиційної китайської естетики, конфуціансько-етичних уявлень про виховання особистості та сучасних освітніх реформ, орієнтованих на інтеграцію у глобальний мистецько-освітній простір. Її концептуальне підґрунтя визначається

розумінням танцю не лише як художньо-виконавського мистецтва, а як засобу гармонійного розвитку людини, що поєднує тілесний, духовний, інтелектуальний та емоційний виміри. У межах китайської освітньої традиції танець розглядається як інструмент формування цілісної особистості, де особливого значення набувають дисципліна, самовдосконалення, естетична чутливість і повага до культурної спадщини. Це відповідає конфуціанській ідеї виховання «гармонійної людини», для якої мистецтво виконує функцію морального та соціального розвитку. Водночас даоські уявлення про природність, плавність і єдність руху з внутрішнім станом особистості зумовлюють орієнтацію на емоційно-тілесну автентичність танцювального вираження (Jin & Martin, 2019).

Історичний розвиток китайського танцю охоплює кілька етапів – від давнього танцю до танцю нового часу та сучасних форм, кожен з яких характеризується специфічними ознаками та в сукупності формує унікальну культурно-мистецьку спадщину Китаю. Це свідчить про його багатофункціональність і глибоку інтегрованість у культурні, соціальні й освітні процеси суспільства. Дослідники дедалі частіше дотримуються інтегративного підходу, відповідно до якого виникнення танцю є результатом взаємодії кількох чинників – релігійних практик, трудової діяльності, ігрових форм, наслідування та соціальної комунікації. У сучасних умовах філософія танцювальної освіти Китаю зазнає трансформації під впливом глобалізації, цифровізації та освітніх реформ. Особливе місце посідає принцип гармонії між технічною досконалістю та внутрішнім емоційним змістом руху. Танцювальна підготовка розглядається як процес не лише оволодіння технікою, а й формування художнього мислення, культурної ідентичності та професійної етики майбутнього фахівця.

Китайська модель хореографічно-педагогічної освіти ґрунтується на синтезі традиційних підходів і сучасних освітніх інновацій. Її визначальними характеристиками є культуроцентризм, орієнтований на збереження та розвиток національної культурної спадщини, ієрархічність педагогічної взаємодії, високий рівень дисциплінованості та вимогливості до здобувачів освіти, а також практико-орієнтована професійна підготовка, що передбачає ранню спеціалізацію. Важливою особливістю є інтеграція мистецької, культурологічної, психолого-педагогічної та фізичної підготовки педагога-хореографа.

Наприкінці ХХ століття система вищої освіти Китаю зазнала суттєвих трансформацій, що супроводжувалися розширенням масштабів прийому до закладів вищої освіти та переходом до етапу інтенсивного розвитку. У цьому контексті вища хореографічно-педагогічна освіта розвивалася синхронно із загальнонаціональними освітніми тенденціями, демонструючи поступове розширення, інституціоналізацію та зростання суспільної значущості. Це сприяло підвищенню статусу танцювального мистецтва та активізації професійної виконавської діяльності. За статистичними даними понад 200 закладів мистецької освіти в Китаї мають спеціалізовані факультети і відділення хореографічного мистецтва, тоді як близько 100 університетів немистецького профілю інтегрували освітні програми з навчання танцю у свою структуру, що свідчить про масштабність і системність розвитку цієї галузі. Щороку близько 8 млн абітурієнтів складають вступні іспити на мистецькі спеціальності, зокрема музичні та хореографічні, що підтверджує зростання популярності та соціальної значущості мистецької освіти в Китаї (Gao, 2016).

Науковці та практики наголошують на необхідності реформування системи хореографічно-педагогічної освіти на засадах принципів психопедагогіки, а саме:

сучасна танцювальна освіта має бути спрямована не лише на формування професійних умінь, а й на розвиток психологічної стійкості, творчого потенціалу, інтелекту та практичних здібностей. У процесі підготовки майбутніх педагогів-хореографів значну роль відіграє принцип «майстер – учень», що забезпечує передачу не лише технічних умінь, а й ціннісних орієнтацій (Zhang, 2021).

Система професійної підготовки педагогів-хореографів характеризується орієнтацією на збереження та популяризацію традиційних китайських танців; поєднанням класичної, народної та сучасної хореографії; чіткою стандартизацією освітніх програм; значною увагою до технічної підготовки, сценічної та педагогічної майстерності. Важливим є також формування здатності до інтерпретації та оцінювання танцювальних практик різних етнічних груп, що свідчить про культурологічну спрямованість підготовки та орієнтацію на міжкультурну компетентність (Ding & Cai, 2024). Опанування методик аналізу хореографічних творів і технологій їх створення сприяє розвитку аналітичного мислення та творчих умінь. Майбутні фахівці мають орієнтуватися у сучасних тенденціях розвитку танцювального мистецтва, розуміти його динаміку та сфери практичного застосування, що забезпечує їхню професійну мобільність і конкурентоспроможність (Chen, 2022). Не менш значущим є формування інформаційно-аналітичної компетентності, яка передбачає володіння методами пошуку наукової інформації, роботи з джерелами та використання даних у педагогічній і творчій діяльності (Wenlun & Chen, 2022). Розвиток творчих здібностей, уяви, критичного мислення, саморефлексії та мотивації до навчання передбачає створення умов для самореалізації через невербальні форми вираження, передачу емоційного досвіду. Стимулювання внутрішньої емоційної активності здобувачів залежить від сприятливого психологічного середовища, використання інноваційних методів і форм навчання, забезпечення зворотного зв'язу і підтримки (Yang, 2014).

Таблиця 1 відображає комплексний характер професійної підготовки педагогів-хореографів у Китаї та демонструє взаємозв'язок між професійними функціями, змістом навчання та сформованими компетентностями.

Таблиця 1

Вимоги до професійної кваліфікації педагогів-хореографів в Китаї

Основна професійна посада	Типове професійне завдання	Ключова професійна компетентність	Базова фахова дисципліна
Викладачі танцю в закладах початкової та середньої освіти; керівники танцювальних колективів при культурних центрах; організатори культурно-мистецьких заходів; учасники професійних творчих колективів; хореографи-постановники	Викладання та навчання танцю; планування культурно-мистецької діяльності; організація танцювальних конкурсів; керівництво позакласними гуртками; постановка танцювальних композицій	Педагогічні вміння; виконавська майстерність; аналітичні уміння; навички постановки хореографічної композиції; здатність до творчої інтерпретації	Психологія, педагогіка, педагогіка танцю, методика викладання танцю, теорія навчання, китайський класичний (народний) танець, теорія та історія танцю, постановка і виконання китайського класичного танцю, сучасна хореографія

Джерело: узагальнено автором дослідження

Зазначені вимоги зумовлюють широку сферу професійної реалізації випускників, які можуть здійснювати виконавську, педагогічну, організаційно-методичну та культурно-просвітницьку діяльність. Зокрема, вони залучаються до роботи в мистецьких колективах, закладах освіти різних рівнів, культурних установах, а також до організації та проведення культурно-мистецьких заходів, хореографічного супроводу соціокультурних проєктів і розвитку аматорського танцювального руху. Таким чином, система підготовки педагогів-хореографів характеризується практико-орієнтованістю, міждисциплінарністю та спрямованістю на формування фахівця інтегрованого типу, здатного ефективно функціонувати в різних сферах професійної діяльності (Jin & Snook, 2022).

Теоретичну і практичну цінність має розроблена та обґрунтована Wang (2025) «П'ятивимірна модель розвитку талантів у вищій хореографічній освіті» («Five-Dimensional Talent Cultivation Model for Choreographic Education»). Дослідницею запропоновано модель професійної компетентності педагога-хореографа, що охоплює: 1) художньо-естетичну та культурологічну грамотність; 2) хореографічне мислення і методичну компетентність; 3) фізичну виразність і розвиток рухових здібностей; 4) технологічну інтеграцію та медіаграмотність; 5) практичні навички та здатність до реалізації проєктної діяльності. На основі ґрунтовного аналізу сучасних проблем, зокрема обмеженості змісту навчальних програм, недостатньої інтеграції творчих і технічних компонентів, а також розриву між теоретичною підготовкою і практичною діяльністю, у дослідженні сформовано цілісну систему розвитку професійних компетентностей та обґрунтовано напрями її реалізації (Wang, 2025).

Ключові тенденції трансформації хореографічно-педагогічної освіти в Китаї відображають системні зміни у підходах до підготовки майбутніх фахівців та трансформацію ролі основних суб'єктів освітнього процесу. Насамперед відбувається переосмислення функцій викладача, який дедалі більше позиціонується як фасилітатор навчання, що організовує освітню взаємодію, забезпечує педагогічний супровід і стимулює рефлексивну діяльність здобувачів. У цьому контексті викладання танцювальної педагогіки набуває багатовимірного характеру, поєднуючи формування виконавських умінь, розвиток педагогічного мислення та осмислення культурно-історичного контексту танцю, що відповідає сучасній інтегративній моделі хореографічно-педагогічної освіти, заснованій на єдності практики, теорії та рефлексії.

З'ясовано, що інтеграція музики і танцю розглядається як ефективний напрям модернізації підготовки майбутніх фахівців, що сприяє підвищенню якості освітнього процесу і забезпечує цілісний розвиток здобувачів. Поєднання музичного та танцювального компонентів посилює творчі можливості здобувачів освіти, їхню естетичну чутливість, культурологічну обізнаність і виконавську майстерність. Науковцями обґрунтовано доцільність використання структурованого, поетапного та практико-орієнтованого підходу до навчання з широким застосуванням мультимедійних технологій. Важливим складником є впровадження системи динамічного оцінювання, що включає самооцінювання та взаємооцінювання, сприяючи розвитку рефлексивності та активної участі студентів у навчальному процесі. У цілому інтеграція музики в танцювальну освіту виступає чинником посилення як технічної, так і художньо-виразальної підготовки майбутніх педагогів-хореографів, що зумовлює необхідність упровадження міждисциплінарних, гнучких і студенто-центрованих підходів (Yang & Wong, 2025).

Важливою тенденцією є також орієнтація на формування професійної ідентичності майбутніх педагогів-хореографів, що передбачає не лише підготовку виконавців, а й розвиток здатності до усвідомленого конструювання власної педагогічної діяльності. Такий підхід відображає подвійний характер професійної підготовки, де поєднуються артистична та педагогічна складові, а особливого значення набуває розвиток рефлексивності та автономії здобувачів (Zhu, 2009; Zhou, 2013).

Заслугує на увагу дослідження Buck (2022), у межах якого автор на основі автонаративного підходу аналізує власний досвід викладання танцю в Пекінській академії танцю. Робота поєднує елементи педагогічної рефлексії, конструктивістської методології та теорії мистецької освіти, що дозволяє розглядати її як комплексне джерело для осмислення сучасних трансформацій хореографічно-педагогічної освіти. У центрі авторської концепції перебуває конструктивістський підхід до навчання, який передбачає активну взаємодію, діалогічність та спільне конструювання знань між викладачем і здобувачами освіти, що корелює із сучасними педагогічними парадигмами, у межах яких танець розглядається не лише як виконавське мистецтво, а як складний освітній феномен, що реалізується через взаємопов'язані процеси навчання, викладання та творчої інтерпретації. Концепція навчання «в, про та через танець» відображає інтегративний підхід до формування професійної компетентності майбутніх фахівців, забезпечуючи поєднання теоретичного осмислення мистецтва, практичного оволодіння виконавськими навичками та розвитку рефлексивного мислення. Автор обґрунтовує, що навчання «в танці» забезпечує розвиток технічних і виконавських умінь, «про танець» спрямоване на формування культурологічних, історичних і теоретичних знань, а «через танець» – на розвиток універсальних компетентностей, зокрема комунікації, співпраці, критичного мислення та творчості. Така модель відображає сучасні тенденції компетентнісно орієнтованої освіти та відповідає вимогам підготовки фахівців нового покоління (Buck, 2022).

У дослідженні Li (2025) висвітлено методику викладання танцю, розкрито сучасні тенденції трансформації педагогічного процесу у сфері підготовки майбутніх педагогів-хореографів. Методика викладання танцю розглядається не лише як передавання техніко-виконавських умінь, а як складний багатовимірний процес формування професійної ідентичності здобувачів, що поєднує практичний, теоретичний і рефлексивний компоненти. У цьому контексті зміст підготовки майбутніх педагогів-хореографів набуває інтегративного характеру, поєднуючи мистецький, педагогічний і особистісно-розвивальний виміри (Li, 2025).

Водночас, попри позитивні трансформаційні процеси, система підготовки майбутніх педагогів-хореографів має низку проблемних аспектів: недосконалість змісту освіти, обмеженість сучасних методів викладання, недостатній рівень підготовки викладацького складу, нерівномірність розвитку професійних компетентностей а також неефективність механізмів зворотного зв'язку. Це свідчить про необхідність подальшого вдосконалення організаційно-методичних засад хореографічно-педагогічної освіти з метою підвищення її якості та відповідності сучасним вимогам професійної підготовки.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК

Китайська модель вищої хореографічно-педагогічної освіти характеризується унікальним поєднанням традиційності та інноваційності, високим рівнем професійної підготовки та глибокою культурною спрямованістю. Її ключовими ознаками є державна підтримка, поєднання традиційних і сучасних підходів, інтеграція

мистецької та педагогічної складових, орієнтація на формування творчої особистості педагога-хореографа. Вивчення й адаптація окремих елементів цієї моделі може сприяти модернізації вітчизняної системи хореографічної освіти та підвищенню якості професійної підготовки майбутніх фахівців.

Аналіз досвіду Китаю дозволяє виокремити перспективні напрями його використання: інтеграція національних культурних традицій у зміст освіти; розвиток системи наставництва; посилення практичної складової підготовки; впровадження індивідуальних освітніх траєкторій; поєднання традиційних і цифрових технологій навчання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Buck, R. (2022). *Dance pedagogy and education in China: A personal narrative of teaching in, about and through dance education*. Springer Nature Singapore. <https://doi.org/10.1007/978-981-19-3193-2>
2. Chen, C. (2022). Peculiarities of the training of future choreographic art specialists in higher education institutions of the People's Republic of China. *Education. Innovation. Practice*, 10(7), 50–53. <https://doi.org/10.31110/2616-650X-vol10i7-008>
3. Ding, Y., & Cai, Y. (2024). Reflections on the curriculum content of dance education majors in colleges and universities under the new curriculum standard. *Home of Drama*, 20, 149–151.
4. Gao, Y. (2016). Reflections on the current situation of China's tertiary dance education. *The New Voice of Yue-Fu (The Academic Periodical of Shenyang Conservatory of Music)*, 34(4), 160–162.
5. Jin, J. (2017). *Stepping out of the ivory tower: Meanings of teaching dance in schools in China* (Unpublished doctoral dissertation). The University of Auckland, Auckland, New Zealand.
6. Jin, J., & Martin, R. (2019). Exploring the past to navigate the future: Examining histories of higher dance education in China in an internationalized context. *Research in Dance Education*, 20(2), 225–240. <https://doi.org/10.1080/14647893.2019.1566304>
7. Jin, J., & Snook, B. (2022). Comprehensively strengthening and improving aesthetic education in a new era: An examination of the dance education major at the Beijing Dance Academy. *International Journal of Chinese Education*, 11(3). <https://doi.org/10.1177/2212585X221127451>
8. Li, J. (2025). *What are Chinese tertiary dance teachers' meanings of teaching dance pedagogy within dance education majors?* The University of Auckland ResearchSpace. <https://researchspace.auckland.ac.nz/server/api/core/bitstreams/1cd4a6e4-a4cb-4013-a642-4df74bea211c/content>
9. Rowe, N., Xiong, X., & Tuomeiciren, H. (2020). Dancing from policy to pedagogy in China: Transgressions, surveillance and resistance from students, teachers and institutional leaders. *Policy Futures in Education*, 18(8), 995–1010. <https://doi.org/10.1177/1478210320907802>
10. Wang, Y. (2025). Constructing a “five-dimensional” talent cultivation model for choreographic education in Chinese higher education institutions. *Global Review of Humanities, Arts, and Society (GRHAS)*, 1(2), 79–102. <https://doi.org/10.63802/grhas/v1.i2.14>

11. Wenlun, M., & Chen, C. (2022). Changing the paradigm of the process of training future specialists in artistic disciplines in the People's Republic of China in the "Internet +" era. *Innovative Pedagogy*, 53(1), 92–95. <https://doi.org/10.32782/2663-6085/2022/53.1.17>
12. Yang, Z. (2014). A brief analysis of emotional teaching in Chinese ethnic folk dance. *Sichuan University of Arts and Science Journal*, 24(2), 139–142.
13. Zhang, X. (2021). *Research on the reform of contemporary higher dance education and talent cultivation*. China Book Publishing House.
14. Zhou, X. (2020). Cultural literacy in dance arts from the perspective of the construction of new liberal arts. *Journal of Beijing Dance Academy*.
15. Zhou, X. (2013). *Research on teaching materials of ethnic folk dance teaching method for undergraduate dance education majors* (Master's thesis). Minzu University, Beijing, China.
16. Zhu, C. (2009). "Yan chuan shen jiao"— Discuss the teacher's demonstration in dance class. *Journal of Chengdu University: Education Science Edition*, 23(2), 85–86.
17. Yangyang, L., & Wong Mee Mee, R. (2025). Reforming dance education in Chinese higher education: Integrating music for holistic student development. *Journal of Information Systems Engineering and Management*, 10(55s), 624. <https://www.jisem-journal.com/>